

Đôi Mắt

Trời uom nắng nhuộm hồng hàng hoa sữa,
Ngày tuối trường đêm từng bước yêu thương,
Chợt gặp em hình bóng nhỏ bên đường,
Tà áo mới theo tóc dài lông lọng.

Mắt ai đỏ chứa cả trời hoa mộng,
Không dám nhìn sợ đắm quá em ơi,
Muốn làm quen mà nói chẳng thành lời,
Đừng ngo ngẩn như anh khờ ngọng nghịu.

Yêu em lắm chỉ gửi vào vần điệu,
Lên nhìn em rồi chép lại thành thơ,
Ở trong thơ có một kẻ đợi chờ,
Hồn đã lơ sa vào đôi mắt ngọc.

Vào một buổi nắng hanh vàng mái tóc,
Em một mình bên cánh cổng tường vôi,
Ai mà ngờ em đang đứng chờ tôi,
Cầm tôi viết những thơ tình ngu dại.

Ai chơi ác, cấp thơ tình đem gửi,
Để giờ này tôi chết cũng bên đây,
Tôi ước gì dưới đất có cái hang,
Cho tôi trốn ánh mắt huyền trạch mợc.

Tôi ngừng viết thơ tình trong lớp học,
Nhưng nhịp lòng vẫn thồn thức ai ơi,
Lên nhìn em đôi mắt đẹp tuyệt vời,
Tôi chỉ ước được muồn đôi trộm ngắm.

Thôn Đoài

Cười Chút Chơi...

Cháy... Cháy

Cô Phượng có người giúp việc tâm trí rất là...
ngheñh ngãng. Một hôm Cô Phượng đang bực
tóc làm bài thơ ý sắp ra thì đột nhiên người
giúp việc chạy tốc vào phòng (làm Cô Phượng
giật mình tỉnh ngủ). Bà ta hốt hải nói:

- Ch... ch... chết chết... ch.... cháy, nhà bếp
đang cháy.

Nghe vậy Cô Phượng vội đứng dậy cùng bà ta
chạy vô bếp. Có một xấp báo Việt ngữ đang
bốc cháy phùm phụt, vì bà phụ việc lơ đảng để
cạnh lò. Nhưng cũng ngay trên cái lò có nồi
nước to đang sôi sùng sục.

Cô Phượng thấy vậy bèn la:

- Trời, sao bà khờ quá dzậy, sao hông hắt nồi
nước vào cái chỗ đang cháy? Làm dzậy là lửa
tắt từ lâu rồi, đâu cần phải kêu tui ra làm gì?

Người giúp việc gãi đầu trả lời:

- Đâu được cô, vì nước đó cũng là nước nóng
hồi hà.

Cô Phượng:

- Í trời... hết biết luôn!

Cung Chúc Tân Xuân